

Οἱ Ἐγκυκλοπαιδσιογράφοι διαιρῶν τὰ δένδρα εἰς μέγιστα, ὡς εἶναι ἡ Δρύς, ἡ Ἐλάτη, ἡ Καστανία τῆς Ἰνδίας, καὶ ἄλλα πολλά· εἰς μεσαῖα, ὅποια εἶναι ἡ Πεύκη, Πλάτανος, καὶ ἄλλα· καὶ εἰς μικρά, καθὼς εἶναι ἡ Δάφνη, ἡ Ἀπιδιά, καὶ τὰ ὅμοια· ἀλλ' ὁ περίεργος νοῦς δὲν εὐχαριστεῖται μὲ τοιαύτας διαιρέσεις· ἀλλ' οὔτε ὁ ἔμπορος εἶναι εἰς χρέος νὰ τὰς ἰξεύρῃ· εἰμὴ μόνον ὅτι

Δένδρον Φυλλορρόον, ἢ Φυλλοβόλον, λέγομεν ἐκεῖνο, τὸ ὅποῖον ρίπτει ἢ τοι ἀποβάλλει τὰ φύλλα του τὸ φθινόπωρον, καὶ τὰ ἀναβλαστάνει τὴν ἀνοιξίν.

Δένδρον Ἀειθαλές, τὸ ὅποῖον φυλάττει τὰ φύλλα τε πάντοτε, καθὼς τὰ Κυπαρίσσια, αἱ Κέδροι, αἱ Δάφναι, καὶ ἄλλα ὅσα εἶναι Ῥητινελαιώδη.

Δένδρον Ἡμερον. Τὸ καλλιεργούμενον εἰς κήπας, καὶ χωράφια διὰ τὸν καρπὸν του, ὡς ἡ συκῆ, μηλέα, καὶ ἄλλα· ἢ διὰ τὰ φύλλα του, ὡς ἡ συκάμνος, ὁμοίως δὲ καὶ δι' ἄλλοτι χρήσιμον, ὡς τὸ ἀλευρόδενδρον καὶ ἄλλα.

Δένδρον Ἀγριον. Τὸ γεννώμενον, βλαστάνον, καὶ ζῶν εἰς τὰς δρυμῆς, ἀκαλλιεργήτης τόπας καθ' ἑαυτό.

Δένδρον Ἀκαρπον. Δέν εἶναι ἕσιωδῶς κἀνὲν κατὰ τὴν ἀνωτέρω ἐκτεθεῖσαν τοῦ Δημιουργῆ προσαγῆν· ἀλλὰ κἀμνην ὅλα τὸν καρπὸν, καὶ τὸ σπέρμα των· ἐκτός μόνον ἂν ἀπὸ πάθος τι στειωθῶν· ἡμεῖς ὅμως καὶ τὰ στεῖρα ταῦτα, καὶ ὅσα δὲν μᾶς δίδουν καρπὸν φαγώσιμον, λέγομεν ἄκαρπα καταχρηστικῶς· διότι καὶ τὸ Κυπαρισσόμηλον, καὶ ὁ Δαφνόκοκκος, καὶ ὁ Κεδρόσπορος, καὶ ἄλλα τοιαῦτα εἶναι χρήσιμα δι' ὅσας ἰξεύρων νὰ τὰ μεταχειρισθῶν· καὶ οἱ τοῖστοι ἂν τὰ ὀνομάσουν ἄκαρπα σολοικίζου βέβαια.

Δένδρον Καρποφόρον, ἢ Κάρπιμον κυριολεκτεῖται ἐκεῖνο, τὸ ὅποῖον μᾶς δίδει τὴν ὀπώραν, ἢ τοι τὸν καρπὸν διὰ φαγί· καὶ τοιαῦτα εἶναι πολλά, ὡς Κερασία, Μηλέα, Κιτριά, Λεμονιά, κ. τ. λ. τῶν ὁποίων τὰ περισσότερα καλλιεργῶνται, καὶ εἶναι ἡμερα.

Ὅλα

Ἔλα δὲ γενικῶς τὰ ἀνωτέρω ὀνομασμένα δένδρα, καὶ ὅσα ἄλλα ἤθελον εὐρεθῆ ἀνήκοντα διὰ τὰ συναριθμηθῆν με αὐτὰ, ὅλα συμβάλλουν εἰς τὸ ἐμπόριον, ἢ μετὸ ξύλον, ἢ μετὰς ρίζας, ἢ μετὴν φλοιάν, ἢ μετὰ φύλλα, ἢ μετὸν καρπὸν, ἢ μετὸ κόμμι καὶ τὴν ριτίνην, ἢ τέλος πάντων μετὴν δενδρίδα.

Ἡ λεγομένη Λεπτεργικὴ (Μαραγκοσύνη) ἐνασχολεῖται ὅλον εἰς τὰ ξύλα, καὶ ἀποτελεῖ πλῆθος ἐπίπλων, καὶ σκευῶν ἀναγκαίων, καὶ χρυσίμων.

Ἡ Ναυπηγικὴ ὁμοίως εἰς τὰ ξύλα εὐρίσκει τὴν πρῶτην ὕλην διὰ τὰ κατασκευάσῃ ἐκεῖνα τὰ μεγάλα σώματα, καὶ τὰ κάμη διαβατὴν τὴν θάλασσαν εἰς τὸν χερσαῖον ἄνθρωπον. Ἡ Τεκτονικὴ εἰς αὐτὰ καταγίνεται τὸ περισσότερον, καὶ πλῆθος ἄλλων τεχνῶν ὁμοίως.

Ἡ Ἰατρικὴ λαμβάνει ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῶν δένδρων ὕλην διὰ τὰ βοηθήσῃ τὸν ἀρρώστον, ἢ τὰ προφυλάξῃ τὸν ὑγιῆ.

Ἡ Βαφικὴ ἔχει τὸ μερίδιόν της ἀπὸ πολλὰ ξύλα, φλοιὰς, ἄνθη, ρίζας, καὶ καρπούς.

Ἡ Σκυτοδεψικὴ μετὴν φλοιάν, καὶ τὸν καρπὸν τῆς Δρυὸς ἐργάζεται τὰ τομάρια.

Καὶ ἀπὸ τὸν καρπὸν τῶν δένδρων τρέφονται πλῆθος ἀνθρώπων, καὶ ἀλόγων ζώων· ἀλλὰ περιττὸν εἶναι τὰ ἐκθέσω καθ' ἕν ἐδώ· ἐπειδὴ εἰς τὸ παρὸν Λεξικὸν καταγράφονται ὀνομαστικῶς εἰς πλάτος τὰ ὑσιωδέστερα.

ΔΕΝΔΡΙΣ. Τὸ γινόμενον εἰς τὰ παλαιὰ δένδρα τῆς Δρυὸς καὶ ἄλλων, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὰς τοὺς βράχους, εἶδος χόρτου, ξηρὸν, καὶ ἀκαρπὸν· χρησιμεύει εἰς τὰ κιβώτια τῶν ἀργιλλικῶν σκευῶν, καὶ ὑελικῶν διὰ τὰ μὴ σπάσῃν εἰς τὴν μετακόμισιν, καὶ μετὰ αὐτὴν στιβαγμένα φέρονται εἰς ἡμᾶς ἀπὸ τὴν Γερμανίαν.

ΔΕΝΔΡΟΡΡΟΔΟΝ. Τὸ καὶ Ῥόδιον παρὰ τῶν Λατίνων· δένδρον μέγα βλαστάνον εἰς τὰς Ἀντίλλας, τοῦ ὁποίου ὁ κορμὸς γίνεται τόσον χοιδρὸς, ὥστε οἱ αὐτόχθονες σκάπτουν μονόξυλα χωρῆντα 30 ἀνθρώπων.

Τὸ ξύλον του εἶναι μαρμαρωτὸν, καὶ μυρίζει ὡς Ῥόδον.

δον, διὰ τῆτο ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα· φέρεται εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ χρησιμεύει εἰς λεπτεργήματα· τὰ λευκά τε ἄνθη εἶναι εὐώδη ὁμοίως.

Ἀπὸ τὸ ξύλον τε γίνονται μὲ τὴν κατασταλαγὴν νερόν εὐώδες, καὶ ἔλαιον λευκὸν εὐωδέστατον, ὅμοιον μὲ τὸ ἔλαιον τῆς ἐλαίας ὅταν ᾖναι νερόν, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα πήγεται, καὶ κοκκινίζει· χρήσιμον διὰ τὴν εὐωδίαν. Γίγεται καὶ ἄλλο ἔλαιον μελανὸν χρήσιμον εἰς τὰ παγώματα τῶν ποδαρίων. Εἶναι εἶδος Ἀσπαλάθου, κατὰ τὰς βοτανικὰς, τὸ δένδρον τῆτο.

ΔΕΝΔΡΑΧΑΪΤΗΣ. Ἀπὸ τὸ δένδρον, καὶ Ἀχάτης, ἦτοι λίθος Ἀχάτης εὐρισκόμενος εἰς τὴν Γεζράταν τῆς Περσίας, καὶ ἐμπεριέχων μὲ θαυμασίαν φυσικὴν τέχνην μέσα εἰς τὸ διαφανὲς λευκὸν χρώμα τε, δένδρα, μάλιστα βάτες ἐξαισίαι κατασκευῆς, καὶ χρησιμεύει εἰς τὰ κειμήλια τῶν περιέργων Φυσικῶν.

ΔΕΡΜΑ. Ονομάζεται γενικῶς εἰς ὅλα τὰ ζῶα ἐκείνη ἢ σαρκίνη φλοιὰ, ἢ ὁποῖα ἐμπερικλείει τὰ μέλητων, καὶ ὅλον τὸ σῶμα· καὶ ἐπειδὴ πολὺ χρησιμεύει εἰς τὰς ἀνθρωπίνους χρεῖας, ἀποτελεῖ μέγα ἐμπόριον, καὶ πολυειδῶς μεταχειρίζεται καὶ ἐτοιμάζεται.

Δέρμα ὡμόν, ἦτοι ἀνέργαστον λέγεται ἐκεῖνο, τὸ ἑποῖον πωλεῖται νερόν, ἢ καὶ ἀλατισμένον, ὅταν ξηραίνηται, ἢ ἀλατίζεται, καὶ πωλεῖται μετὰ τὴν σφαγὴν, ἢ καὶ θανὴν τῶν ζώων· ὁποῖα εἶναι τῆς Ῥωσσίας τὰ βοῖδοτόμαρα, καὶ τῆς Ἀμερικῆς τὰ αἰγοτόμαρα, καὶ ἄλλα.

Δέρμα δὲ ἐργασμένον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον βυρσοδεφικῶς, ἢ σκυτοδεφικῶς, ἢ καὶ διαθερμυγικῶς ἐτοιμάζεται πρὸς χρῆσιν τῶν ἀνθρώπων. Ἰδὲ ΒΥΡΣΟΔΕΨΙΑ, καὶ ΔΙΦΘΕΡΑ.

Δέρματα ξηρὰ λέγονται, ὅσα χωρὶς νὰ ἀλατισθῶν, ἢ ἐργασθῶν, μὲ τὸ μαλλί ξηραιόμενα πωλεῖνται μεταφερόμενα ἐμπορικῶς.

Ἄλλ' ἐπειδὴ περὶ τῶν εὐχρηστοτέρων εἰς τὸ ἐμπόριον δερμάτων γράφομεν τὰ χρειώδη κατὰ λέξιν, πολυλογία εἶναι καὶ νὰ τὰ ὀνομάσωμεν ἐνταῦθα.

ΔΙΑΓΡΪΔΙΟΝ, ὀνομάζεται ἡ Σκαμμωνία, ἀφ' οὗ μὲ τὴν ἔνωσιν ἄλλων ἰατρικῶν ἐλαττωθῆ ἡ δύνამίς της. **Γ' δὲ ΣΚΑΜΜΩΝΙΑ**.

ΔΪΑΣΠΡΟΝ, εἶδος μαρμάρου, ἡ πετραδίς ὁμοίς μὲ τὸν Ἀχάτην, πολύχροον, καὶ ἰδιαιτέρως πράσινον καὶ κόκκινον. Εἰς τὰ Πυρρηναῖα εὐρίσκεται ἀνθηρὸν (florido) ὀνομαζόμενον, καὶ εἰς τὴν σύνθεσίν τε φαίνονται ποταμοί, ζῶα, ἐρείπια, ὀπῶραι, καὶ ἀνθρώπινα μορφαί, καθὼς παίζουσα τὰ μορφώνει ἡ πάντεχνος φύσις.

Δίασπρον λέγεται καὶ τὸ μονόχροον, ἢτοι κόκκινον, ἢ πράσινον· ἀπὸ αὐτὰ ὑποληπτικώτερα εἶναι τὰ πορφυρᾶ, τὰ ἐρυθρᾶ, τὰ σαρκόχροα, καὶ τὰ ροδόχροα.

Δίασπρον προσέτι ὀνομάζεται καὶ πέτρα ταυτόχρους ἔσω καὶ ἔξω σύνθετος ἀπὸ σπυρωτὰ ἄτομα, χωρὶς στιλπνότητα εἰς τὸ ράγισμα, ὀλιγώτερον σκληρὰ ἀπὸ τὸν Πυρίτην, ὥστε μόλις μὲ πολλὰ κτυπήματα τῆ πυροβόλης, πυροβολεῖ ὀλίγον, περισσότερον δὲ ἀπὸ τὸν γύψον, ἢτοι ἔχει τὸ μέσον τῆ πυρίτε, καὶ γύψου. Τελοποιεῖται μὲ δραστικὸν πῦρ· εὐρίσκεται εἰς Ὀρυκτεῖα ἴδια· δὲν διαλύεται εἰς τὸν αἆρα, καὶ εἶναι μονόχρους, καὶ πολύχρους ἀδιαφόρως.

Δίασπρος Ὀνυξ, λέγεται ὅταν τὸ Δίασπρον ἔχη συμπλέκτες φλέβας, καὶ ποικιλότητας τῆ Ἀχάτε· ὅθεν προσονομάζεται πελιδνὸν, κόκκινον, ὄνυξ μειώδης, χαλκιδόνιον. Ἀνάγνωθε τὴν Ἐγκέλης Πυροτολογίαν, καὶ τὴν Οὐαλλερίου Ὀρυκτολογίαν.

ΔΙΚΤΤΟΝ. Πλέγμα ἀραιὸν ἀπὸ νῆμα χρήσιμον εἰς τὸ κυνήγι τῶν ζώων, καὶ πτηνῶν, εἰς τὸ ἀλίευμα τῶν ὄψαρίων, καὶ εἰς ἄλλα ἔργα.

Δίκτυον ὀνομάζεται καὶ πλέγμα ἀραιότατον ἀπὸ χονδρὰ σχοινία καννάβεως ἐκτεινόμενον καὶ συστελλόμενον μὲ δύο μακρὰ ξύλα, καὶ χρήσιμον εἰς τὸ σύναγμα, καὶ μετακόμισιν τῶν ἀχύρων.

Τὸ Δίκτυον εἶναι εὐχρηστον διὰ τὰ σκεπάζεν οἱ λευκασταὶ τῶν κηρίων αὐτὰ διὰ τὰ βλέπη ὁ ἥλιος, καὶ ἡ δρό-

ἢ δρόσος, ἀλλὰ νὰ μὴ τὰ πειράζη ὁ ἄνεμος, καὶ τὰ πτηνά.

Ἄλλα Δίκτυα κυρίως εἶναι τῶν ὄφαράδων, τὰ ὅποια ἐσιωδῶς διαιρῶνται εἰς Σαγήνας, ἤτοι τὰ ἀπλέμενα διὰ νὰ περάσῃν τὰ ὄφάρια, καὶ νὰ πιασθῶν.

Εἰς Γρίπες, τὰ ἐξαπλέμενα, καὶ ἀμφοτέρωθεν συρόμενα διὰ νὰ συνεφελκῶσιν εἰς τὸν αἰγιαλὸν τὰ ὄφάρια. Οἱ Πεζόβολοι, ἤτοι τὰ ἀπὸ τῆς ξηρᾶς ἐπιρρίπτόμενα εἰς τὰ ὄφάρια δίκτυα κυκλοτερῆ, καὶ ἐμπεριφέροντα μελυβδίνας βολίδας, καὶ ὅσα ἄλλα ὁμοίοπλεκτα χρησιμεύουν εἰς τὴν Ὀφάρικὴν.

Κατὰ τὸ διαφορετικὸν μέγεθος τῶν ὄφαρίων διαφέρει καὶ ἡ ἀραιότης τοῦ πλέγματος τῶν Δικτύων. Τὰ λεγόμενα Ξυφιόθρα, ἀπὸ τὰ Ἀθηρινὰ ἔχουν τόσον διαφοράν, ὅσῃν ὁ Ξυφίας, ἀπὸ τὴν Ἀθηρίναν· ἀλλ' ὅλα ἔχουν τὸν ἴδιον τρόπον τῆς πλοκῆς, ἡ ὁποία δὲν εἶναι τόσον δύσκολος.

Εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν πλέκουν τὰ χρειώδη οἱ ἴδιοι ἀλιεῖς, αἱ γυναῖκες, καὶ τὰ παιδία των, καὶ τὸ νῆμα τὸ λαμβάνουν ἀπὸ τὴν Τραπεζῆντα, ὁπόθεν φέρονται καὶ πλεγμένα, πωλέμενα μὲ τὸν Τουρὰν, ἤτοι Κυκλίδη, καθὼς καὶ τὸ ἴδιον νῆμα.

ΔΙΚΤΑΜΟΝ, χόρτον ἰάσιμον, καὶ εἰς μεγάλην ὑπόληψιν παρὰ τοῖς Παλαιοῖς, οἱ ὅποιοι ἐδόξαζον καὶ ὅτι ἀποβάλλει τὰ βέλη ἀπὸ τὰς πληγὰς, καὶ τὰς ἰατρεύει, καὶ ὅτι ἐβλάστανε μόνον εἰς τὴν Κρήτην. Τοῦ χόρτου τῆτου οἱ πολλοὶ κλόνοι εἶναι σκεπασμένοι ἀπὸ βαμβάκι λευκὸν, καὶ μὲ κορυφὰς πυκνάς, καὶ ὁ σπόρος ἐμπεριέχεται εἰς κάλυκας. Τὴν αὐτὴν ἀρετὴν ἔχει καὶ τῶν νεωτέρων τὸ Δίκταμον, τὸ ὅποιον καὶ Φραξιτέλλαν λέγουσι, καὶ γίνεται εἰς τὴν Γαλλίαν, καὶ ἄλλα μέρη λευκῆ χρώματος, μὲ κλόνους πολλὰς κοκκινωπούς, καὶ φύλλα Μελεΐνης ὅμοια, ἄνθη ὡς στάχυας στακτιρὰ, καὶ περφυρὰ, καὶ κάλυκα ἔχοντα κόκκους μαύρους, ὠσειδεῖς, καὶ ἀκιδωτῆς ἀπὸ τὸ ἐν μέρος.

Ἡ ρίζα τῆς Δικτάμου ἐπαινεῖται ὡς ἰατρικὸν εἰς τὰ δῆγματα τῶν φαρμακερῶν ζώων, ἀνθελμυνθικὴ, καὶ ὡ-

φέλιμος εἰς τὸν κώλυκαν, καὶ ἄλλα· πρέπει ὅμως νὰ ᾔηται λευκὴ, καὶ ἔσω, καὶ ἔξω.

ΔΙΚΤΑΜΟΝ τῆς Βιργινίας. Ἰδὲ **ΣΚΑΜΜΩΝΙΑ**.
ΔΙΑΜΑΝΤΙ. Ἰδὲ **ἈΔΑΜΑΣ**.

ΔΙΜΙΤΟΝ, ἰδὲ **ΠΑΝΙΟΝ**. Λέγεται δὲ Δίμιτον, διότι ὑφαίνεται μὲ διπλῆν μίτον, ἥτοι κλωστήν.

ΔΙΠΤΡΟΣ ἌΡΤΟΣ, ἥτοι δῖς ἐψημένος, τὸ λεγόμενον ἀπὸ τοῦ Τηρικόν παξιμάδι, καὶ τῆτο εἶναι τὸ συνειθισμένον ψωμί διὰ τὰς πλησιοχώρους θαλασσοπορίας τῶν ἔσω θαλασσῶν· τὸ δὲ διὰ τὰς μακρεῖς Ὠκεανούς εἶναι τετράκις ἐψημένον, καὶ διὰ τὰ μὴ χαλάσῃ προεψίνεται ἔξ μῆνας, καὶ ἔπειτα βάλλεται εἰς τὰ κάρβια, μάλιστα τὰ βασιλικά· καὶ ἐπειδὴ εἰς τὴν διάρκειαν αὐτῆ συνίσταται ἡ ζωοτροφία, καὶ ζωὴ τῶν ναυτῶν, καὶ ἐπιβατῶν εἰς ἐκεῖνας τὰς μακρὰς ναυπλοΐας, δίδεται ὅλη ἡ προσοχὴ εἰς τὸ ζύωμα, καὶ ἔψημα τῆτου τῆ ζηροῦ Διπύρου Ἄρτου, καὶ πολλοὶ Συγγραφεῖς ἔδωκαν κανόνας εἰς τὴν Εὐρώπην περὶ αὐτῆς τῆς ἀναγκαίας τέχνης, τὰς ὁποῖους ἐγὼ παρατρέχω, ἐπειδὴ τὸ γένος μας δὲν μετέχει μήτε εἰς τὰς θαλασσοπορίας ἐκεῖνας, μήτε εἰς τὰς προβλέψεις τῶν ἀποθηκῶν, καὶ τῶν ζωοτροφῶν διὰ πολυετίαν εἰς τὰ φρέγια. Ὁ εὐρισκόμενος εἰς τὴν λεγομένην παλαιὰν Μητρόπολιν τῆς Θεσσαλονίκης, (τὸν ὁποῖον εἶδα) ἀποδεικνύει τὴν ἐντέλειαν τῶν Ἑνετῶν εἰς ταύτην τὴν τέχνην· διότι ὑπὲρ τὰς 4 ἑκατονταετηρίδας ἀκόμη ἔχει ὄσμην ἄρτε, καὶ τοὶ διαλυθεῖς εἰς κόνιν.

Ἡ τῆ Διπύρου Ἄρτε εἶναι μόνον τὸ ἀλευρι τῆ σίτου, καὶ εἰς ἡμᾶς τὸ κατασκευάζουν καὶ οἱ συνήθεις ἄρτοποιοὶ, καὶ ψωμοπῶλαι· τὸ εὐθυνώτερον ὅμως φέρεται ἀπὸ τὰ παράλια τῆς Ῥωσσίας, καὶ τοῦτο μόνον ἐμβαίνει εἰς τὸ ἐμπόριον· ἀλλ' ὀλίγην ὕλην δίδει, διότι οἱ ἄνθρωποι προτιμοῦν νὰ λαμβάνουν σιτᾶρι, ἢ ἀλευρι, καὶ τὸ ζυμώνουν, καὶ ἐψήνουν μόνοι των.

Οἱ Δίπυροι Ἄρτοι ἢ εἶναι κομμάτια, καὶ οὗτοι εἶναι οἱ καθ' αὐτὸ συνειθισμένοι· ἢ εἰς ψωμούς οὕτω ζυμω-

μέ-

μένους στρογγύλους καὶ λεπτούς, καὶ ὀνομάζονται Γαλέται· καὶ οὗτοι εἶναι ἐγκριτότεροι, καὶ διὰ τοὺς ἀξιωματικούς γίνονται. Ἡ πώλησις ὄλων αὐτῶν γίνεται μετὸ καντάρι.

ΔΙΣΚΟΣ. Ἀγγεῖον ἐπίπεδον μετὲ περιφέρειαν ὀλίγον ὑψωμένην (ὁ Ταβλάς) στρογγύλον, ἢ καὶ ὠειδές, χρησιμον εἰς τὴν οἰκιακὴν οἰκονομίαν, διὰ νὰ τεθῶν τὰ γλυκὰ, ὁ Καφές, τὸ Θε, καὶ τὸ ἀπλοῦν νερόν.

Γίνονται Δίσκοι ἀπὸ ἀργυρον, καὶ φυσικὰ εἶναι οἱ καλλήτεροι, ἀπὸ Μέταλλον Κασσιτερινόν, καὶ ἀπὸ πέταλον σιδήρεον ἀλειμμένον μετὲ στερεὰν πίσσαν, καὶ ζωγραφισμένον μετὲ περιέργους ποικιλότητας.

Οἱ πρῶτοι γίνονται εἰς τὸν τόπον, καθὼς καὶ οἱ ἀργυρεῖ διὰ τοὺς μεγιστᾶνας καὶ εὐκαταστάτους, οἱ δὲ δεῦτεροι, καὶ τρίτοι, φέρονται ἔξωθεν. Ἡ Γερμανία μᾶς εἶδει τὰς καλητέρους κασσιτερομεταλλικὰς, καὶ ἡ Ῥωσσία τὰς ὠραιότερους πισσοζωγραφιστούς· πωλῶνται δὲ μετὸ κομμάτι, καὶ οἱ τελευταῖοι χαλῶν ἀπὸ τὴν φωτίαν παντελῶς. Προσεκτέον λοιπὸν νὰ μὴ βληθῇ ἐπάνω εἰς αὐτοὺς θερμότατόν τι πρᾶγμα.

Δίσκος δικαίως ἔμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ, καὶ τὸ μέγαλον χάλκινον, ἢ ὀρειχάλκινον (σιρὶ) κυκλικὸν τραπέζι, καὶ τὸ ταψί, εἰς τὸ ὁποῖον ἐφίνονται πλακῦντες, καὶ ἄλλαι· καὶ τελευταῖον τὸ μακρὸ ὀρειχάλκινον ταψί διὰ τὰς καπνοσύριγκας.

ΔΙΥΨΙΣΤΩ, καὶ **ΔΙΥΨΙΣΜΑ,** τὸ διαχώρισμα τῶν μετάλλων ἀπὸ ἀλλήλων, καὶ κυρίως τοῦ Χρυσοῦ, καὶ Ἀργύρου· γίνεται παρὰ τῶν Μεταλλουργῶν, καὶ Χρυσόχοων. Ἰδὲ **ΧΡΥΣΟΣ** καὶ **ἈΡΓΥΡΟΣ**.

ΔΙΦΘΕΡΑ. Εὐλόγως ἔμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ ἡ Γῆνα, ἐπειδὴ Δίς φθείρεται συνενωμένον τὸ δέρμα μετὲ τὸ μαλλίτου· ἦτοι ἀπαξ ἐπάνω εἰς τὸ ζῶον, ὡς μέλος του, καὶ δεῦτερον φορέμενον ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

Οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληες δὲν ὀνομάτιζαν (καθ' ὅσον ἰξεύρω) μετὲ γενηκὴν λέξιν τὰς διφθέρας, διότι μήτε αὕτη, μήτε ἡ Σισύρα δὲν ἔχουν τοσοῦτον ἐκτεταμένην σημασίαν.

σίαν. Τὰ διαφοροφόρα μέρη, ὅποια εἶναι τὰ βόρεια τῆς Ἀσίας, καὶ τῆς Εὐρώπης, καθὼς καὶ τῆς Ἀμερικῆς, ἦσαν ἀγνωστα εἰς αὐτούς, παρμοίως καὶ αἱ δι' ἡμᾶς πολύτιμοι Διφθέραι· ὅθεν οὔτε πολὺ τὰς μετεχειρίζοντο· καὶ κατὰ τὸ εὐπαράγωγον τῆς Γλώσσης ὠνόμαζον τὰς γνωστὰς, ὡς καὶ τὰ ἀπλᾶ δέρματα κατὰ παραγωγὴν ἀπὸ τὰ ζῶα, ἥτοι Λεογτῆν, τὸ Δέρμα τῆς Λεοντος, Μηλωτῆν, τὸ τοῦ Προβάτου, διότι Μῆλον τὸ πρόβατον, Ἀλωπεκῆν, τὸ τῆς Ἀλώπεκος, κ. τ. λ.

Τὸ Ἀσιατικὸν μακρὺ ἔνδυμα, τὸ ὁποῖον ἀναγκαζόμεθα νὰ φορέσωμεν, καὶ ὁ τρόπος τῆς ζωῆς μας μὲ ὀλίγον πῦρ τὸν χειμῶνα, ζητεῖ τὴν πολλὴν μεταχείρισιν τῶν Διφθερῶν. Ἐπολλαπλασιάσθησαν λοιπὸν εἰς ἡμᾶς τὰ τοιαῦτα δέρματα, καὶ ἔλαβον γενικὴν ὀνομασίαν τὸ, Γῆνα, ἴσως ἀπὸ τὸ γεννῶ, διότι μεταχειρίζομεθα τὸ δέρμα μὲ τὴν συγγεντομέτην τρίχαν του, ἂν ὁ πρῶτος ὀνομαθέτης (τὸ ὁποῖον ἀμφιβάλλω) ἐφρόντισε διὰ παραγωγὴν, καὶ ἔτυμολογίαν· ἐγὼ ὅμως προκρίνω τὸ, Διφθέρα, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ συνεθισθῇ εἰς τὴν γλώσσάν μας.

Διφθέραν, ἥτοι Γῆναν, λέγομεν δέρμα ζῶα μὲ τὰς φυσικὰς του τρίχας, χρήσιμον διὰ φέρεμα πρὸς ἐπίδειξιν, ἢ θερμότητα, ὅθεν καὶ συρράμμενον μὲ ἄλλα ὁμοιά του κατὰ τὸ μέγεθος τοῦ ἐνδύματος.

Τοιαῦτα εἶναι τὰ δέρματα τῆς Παρδαλέως (τῆς Ῥύσου) τῆς Ἀρκτου, τοῦ Θόαντος (Τζακάλου) τῆς Λύκας, τῆς Λυγκὸς (Καρὰ Κελάκ) τῆς Σκύλας, τῆς Γαλῆς, τῆς Σκιέρου (Βερβερίτζας) τοῦ Κουναδίου, τῆς Ζαρδιαβᾶ, τῆς Σαμουρίε, τῆς Σιντζαπίου, τῆς Λαγῆ, τῆς Λαγιδίου, τῆς Ἀρνίε, τῆς Προβάτου, τῆς Αἰγὸς, τῆς Στραβοκαμήλας, κ. τ. λ. περὶ τῶν ὁποίων ἰδὲ τὰ κατὰ λέξιν Ἄρθρα.

Ἀρετὴ τῆς Διφθέρας εἶναι νὰ ἔχη δασύ, ἥτοι πικνὸν, ἀπαλὸν, μακρὺ, καὶ εἰς ὠραῖον χρῶμα τὸ μαλλίτης.

Τὰ ὑπερβέρεια μείν ἐκδίδαν τὰς καλητέρας, καὶ πο-

λυτιμοτέρας Διφθέρας, ἐκτὸς μόνης τῆς Παρδάλεως, ἡ ὁποία εὐρίσκεται καλὴ εἰς τὰ θερμότερα κλίματα. Ὅλα τὰ λοιπὰ διφθεροφόρα ζῶα, ὅσον εἶναι βορειότερα, ἄλλο τόσον εἶναι καλήτερα. Διὰ τῆτο ἐν ἀπὸ τὰ μεγάλα ἐμπορικὰ ἄρθρα τῆς Ῥωσσίας, καὶ τῆ Καναδά εἶναι τῆτο· καὶ ἡ Τερκία λαμβάνει μεγάλας ποσότητας. Ἰδὲ ΒΙΒΛ. Β'. τῆ παρόντος Συγγράμματος.

ΔΙΦΘΕΡΟΥΡΓΟΣ, ἡ Διφθεροποιός ὁ κοινῶς λεγόμενος Γούναρις.

ΔΙΦΘΕΡΟΥΡΓΙΑ. Ἡ τέχνη τῆ Διφθερυγῆ συνισταμένη εἰς τὴν ἀγορὰν, ἔργασμα, κατασκευασμα, καὶ πώλησιν τῶν Διφθερῶν.

Ἡ τέχνη αὕτη ἔλαβε μεγάλην ἐπίδοσιν εἰς τὸ γένος μας πρὸς ἀναπλήρωσιν τῆς εἰς διφθέρας τρυφῆς τῶν κατοίκων τῆτο τῆ εὐρυχώρου Βασιλείας. Οἱ Κωνσταντινουπολίται διφθερουργοὶ ἐχρημάτισαν μεγάλη, καὶ πρώτη Συντεχνία (ἰσνάφι ἢ ρουφέτι) καὶ οἱ πρωτομαίστορές των (ἀρχιτεχνῖται), εἶχαν δευτέραν φωνὴν μετὰ τοὺς ἄρχοντας, ἴσως διότι τὸ ἐξωτερικὸν ἐμπόριον ὄντας τότε μικρότατον εἰς ἡμᾶς δὲν ἤμποροῦσε νὰ ἐμφιλοχωρήσῃ μετὰξὺ τούτων, καθὼς ἀνήκει διὰ πολλοὺς λόγους εἰς αὐτό.

Ὁ Διφθερυγός, καὶ πρὸ αὐτῆ ὁ ἔμπορος, χρειάζονται ἐπιτηδειότητα πολλὴν διὰ νὰ ἀγοράσουν τὰ διφθεροφόρα δέρματα, ἐπειδὴ ὅλα ἀγοράζονται χωρὶς ζύγι, ἢ μέτρον ἐκτάσεως· ἀλλὰ μὲ μόνα τὰ ὀμμάτια διακρίγεται τῶν πολυτιμοτέρων ἢ ποιότης, καθὼς τῶν Σαμυρίων, τὸ χρῶμα δηλαδὴ, ἢ δασύτης, καὶ τὰ τοιαῦτα.

Πωλῶνται δὲ ὅλα μὲ τὸν ἀριθμὸν, ἢ ἀνὰ ἐν ὡς τὰ μεγάλα δέρματα, ἢτοι λύκου, ἄρκτε, παρδάλεως, κ. λ. ἢ μὲ τὴν ζυγὴν, ὡς τὸ λευκὸν τῆς ἀλώπεκος, ἢ μὲ τὴν τεσσαρακοντάδα, (σορόκι Ῥωσιστὶ λεγόμενον· διότι σόροε τὰ τεσσαράκοντα) ὡς τὰ σαμέρια, κακέμια, ἐνυδρίδες· ἢ μὲ τὴν χιλιάδα, ὡς τὰ συντζάπια· μὲ τὴν ὀκτὴν πωλῶνται τὰ ἀποκόμματα, (χορδαῆς) τῶν δουλευμένων σαμουρίων, ἐνυδρίδων, καὶ ἄλλων.

Ὡμὸν

Ὁμὸν καὶ ἀνέργαστον, λέγεται τὸ δέρμα ὅταν πωλῆται καθὼς ἐκδάρῃ ἀπὸ τὸ ζῶον, μόνον ξηραμένον.

Ἐργασμένον, τὸ ὁποῖον καὶ Ἀργασμένον, ἢτοι λευκασμένον, λέγεται, ὅταν μὲ τὴν μέθοδον τῆς Διφθερουργίας ἐτοιμασθῇ.

Δασύ, τὸ μαλλιαρόν, τὸ ὁποῖον καὶ μαλλάτον κοινῶς ὀνομάζεται.

Αραιότριχον, τὸ παρὰ τῶν Διφθερουργῶν Λεβρόν, τὸ ὁποῖον εἶναι κατώτερον.

Τῆ καλοκαιρινῆ κυνηγίου τὰ δέρματα εἶναι πολὺ κατώτερα· διότι ὄχι μόνον ἔχουν ὀλίγας, καὶ ἀσθενεῖς τὰς τρίχας, ἀλλὰ καὶ πίπτουν. Διὰ τοῦτο πρώτη παραγγελία δι' ὅσους ἐμπορεῦνται εἰς δέρματα μὲ μαλλία, πρέπει νὰ ἦναι ἡ προσοχὴ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ φονεύματος τῆ ζωῆ· ἐπειδὴ ὅσον βαρύτερος εἶναι ὁ χειμῶν, ἄλλο τόσο ὁμοιάζει μὲ τὸ ὑπερβόρειον κλίμα, ὅπου εἶπαμεν, ὅτι γίνονται τὰ καλλήτερα δέρματα διὰ διφθέρας· ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ τὸ θερος κάμνει τὰ ἐναντία ἀποτελέσματα, ἢτοι τὸ κλίμα ὁμοιάζει τὰ θερμότερα, καὶ τὰ δέρματα εἶναι ἄμαλλα, καὶ κακότριχα· ἡ προβλεπτικὴ φύσις δίδει τὸ μαλλί εἰς τὰ ζῶα κατ' ἀναλογίαν τῆ ψυχῆς.

ΔΙΦΘΕΡΟΥΡΓΙΚΟΝ ἜΡΓΑΣΜΑ.

Κατὰ τὸ μέγεθος τῆ δέρματος, τὴν χονδρότητα τε, καὶ τὴν ἀπαλότητα, ἢ τραχύτητα τῆς τριχῆς, γίνεται ἀναλόγως, καὶ κατὰ διαφορετικὸν τρόπον, τὸ ἔργασμα.

Ἐπαινῶνται οἱ Ῥῶσσοι κυνηγοὶ καὶ διὰ τὴν μέθοδον τοῦ νὰ φονεύουν τὰ μικρὰ καὶ πολύτιμα ζῶα, χωρὶς τὴν μεταχείρισιν τῶν πυροβόλων ὄπλων, καὶ διὰ τὴν ἐπιτηδειότητά των εἰς τὸ νὰ τὰ ἐκδάρουν, χωρίζοντες τὸ δέρμα εἰς μόνον τὸ σχίσμα τοῦ στόματος, καὶ ἐκδέ-

ρον.

ροντές το ὀλάκαιρον ἀπὸ τὸ σῶμα τῆ ζώου, χωρὶς πα-
ραμικρὸν σχίσμα, ἢ βλάβην. Τοιαῦτα εἶναι τὰ κακού-
μια, τὰ σιντζάπια, τὰ σαμέρια, καὶ τὰ ὅμοια, ἔχον-
τα ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν τῆ ζωντανῆς ζώου, μὲ τὰ ποδά-
ρια, ὀνύχια, οὐράν, καὶ κεφάλι.

Ἀπανταχοῦ ἰξεύρουσι οἱ Διφθερουργοὶ νὰ ἐργάσων τὰ
δέρματα, καὶ οἱ ὁμογενεῖς μας δὲν εἶναι κατώτεροι εἰς
ταύτην τὴν πρώτην ἐπίχειρσιν τῆς τέχνης των, τὴν ὁ-
ποίαν ἐδῶ καταγράφομεν ἐν συνόψει κατὰ τὸν προκεί-
μενον σκοπόν μας εἰς τὸ παρὸν Σύγγραμμα.

Ἔργασμα τῶν Μεγάλων Δερμάτων. Διὰ τὰ
τοιαῦτα, ἢτοι ἄρκτε, σκύλων, καὶ λύκων δέρματα, κα-
τασκευάζεται ἔργασις, ἢτοι ἄργασις (καθὼς λέγουσι οἱ
ἐδικοίμας Διφθεροποιοὶ) ἀπὸ τὸν κολλητικὸν ζῶμον κοι-
λιῶν τῶν ζώων, ἢ ἀπλοῦν οὔρος, βρέχονται μὲ αὐτὴν
διπλῶς τὰ δέρματα, καὶ ἀφίονται περὶ τὰς 8 ὥρας
θημωνιασμένα. Γίνεται τὸ αὐτὸ πάλιν, καὶ ἀφίονται
ὁμοίως ἕως νὰ βραχῶν καλά ὅλα, καὶ ὀλόκληρα.

Τὰ λυκοδέρματα τὰ βάλλουσι εἰς κάδον μετὰ τὸ ἀ-
νωτέρω βρέγμα, ἀνὰ 4, ἢ 5, καὶ ἄνδρας γυμνὸς ἕως
τὸν ὀμφαλὸν, περιέζωσμένος ῥυχὸν πλατὺ καὶ περιδεδε-
μένον εἰς τὰ χεῖλη τοῦ κάδου, τὰ πατεῖ περὶ τὰς 2.
ὥρας· τὰ ἐκβάλλει· ζεσταίνεται ὁ κάδος· ἀλείφονται
τὰ δέρματα μὲ ὑπόστασιν ἐλαίου, καὶ πάλιν ζυμώνον-
νται κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον παρὰ τοῦ ἀνδρὸς ἐκεί-
νου· μετὰ ταῦτα ὅλα τὰ χονδρὰ δέρματα τρίβονται
ὑποκάτω ἀπὸ χονδρὸν σίδηρον διὰ νὰ ἀπαλύνων λεπ-
τυνόμενα.

Μετὰ τὸ τοῖτο ἔργασμα σχιζόμενα ἀνοίγονται· βάλ-
λονται ἐπάνω εἰς τὸν λεγόμενον Δέρσιον Ἴππον (Ξυλά-
λογον) ἐπιστηριζόμενον ἀπὸ τὸ ὀπισθεν μέρος εἰς τὸν
τοιχόν, καὶ δεμένα εἰς τὸ σταυρωτὸν χιαστὸν ξύλον
ξύνονται μὲ τὸν ξυστήρα, ἢτοι μαχαῖρι μὲ τὴν τομὴν
ὀλίγον γυρισμένην πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἐργαστῆ. Ἄλλοι
ἔχουν καρφωμένον τὸν ξυστήρα ἐπάνω εἰς τὸ ξυλάλο-
γον, καὶ ζύουσι τὸ δέρμα, ἕως νὰ ἐκβῆ ὅλη ἡ ἐπίδερ-
μὶς

μῖς (1) ἢ ἕως, ἢ ἄλλως μέτρον τοῦ ξύσματος εἶναι τὸ νὰ φανῶν αἱ ρίζαι τῶν τριχῶν, χωρὶς νὰ ξεσθῇ βα-
 θύτερον· διότι μετὰ τὴν μεταχείρισιν πίπτει αἱ τρίχες,
 καὶ εἶναι ἐλάττωμα τῆς διφθέρης· τεινάζεται μὲ μι-
 κρὰν ράβδον τὸ δέρμα, διὰ νὰ σηκωθῇ ἡ τρίχατε. "Ε-
 πείτα τὰ λυκοτόμαρα μὲ γύψον τριμμένον βραστὸν,
 βάλλονται εἰς βαρύλλιον, περιστρέφονται ἀργὰ $\frac{1}{4}$ τῆς
 ὥρας, καὶ ἐκβαλλόμενα ραβδίζονται διὰ νὰ τειναχθῇ
 ὁ γύψος.

Τὸ ξύσμα τῶν λεπτῶν δερμάτων γίνεται ἐπάνω εἰς
 σιδηροῦν ξυστήρα, κοπτερόν, κυρτόν, καὶ καρφωμένον
 εἰς δύο στερεὰ ξύλα· τὸ δέρμα τριβόμενον ἐπάνω εἰς
 αὐτὸν ἀπὸ τὸ μέρος τὸ γυμνὸν ρίπτει ὅλην τὴν ἐγκε-
 κολλημένην εἰς αὐτὸ ἐπιδερμίδα, καὶ σάρκας, καὶ ἀ-
 παλύει.

"Εργασμα μικρῶν Δερμάτων. Τοιαῦτα εἶναι ὅ-
 σα ἔχον τὴν τρίχα ἀπαλὴν, καὶ τὸ δέρμα λεπτὸν, κα-
 θὼς αἱ ἀλωπεκαὶ, καὶ τὰ μικρότερα.

"Επαρε πίτυρα, ἀνακάτωσέ τα μὲ κρόκους ὠῶν, καὶ
 ἀρκετὸν ἄλας εἰς σκάφην, λύωντας πρότερον τὸ ἄλας
 μὲ τὸ νερὸν, καὶ κάμετα ζυμὰρι νερουλόν. "Αλειψέ τὸ
 δέρμα ἕως 2 δακτύλων πάχος, δίπλωσέ το, καὶ ἄφες
 το 2 ἡμέρας. Ξύσε εἰς ἓν μέρος τὸ δέρμα, καὶ ἂν ᾖ
 ναὶ λευκὸν, εἶναι ἐργασμένον, εἰ δὲ μὴ, ἄφες το 8 ἡμέ-
 ρας, καὶ μετὰ ταῦτα ξύσε τὴν ἐπιδερμίδα εἰς τὸν ξυ-
 στῆρα, βάλε ἀλευρι ἀρκετὸν ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ἐπιδερ-
 μίδος, δίπλωσε τὸ δέρμα, ἄφες το πάλιν 2 ἡμέρας,
 τείναξε τὸ δέρμα, καὶ βάλετο εἰς τὸν αἶρα νὰ στε-
 γνώσῃ.

"Εργασμα τῶν Ἀρνιακῶν. Λάβε 100 ἀρνιακά,
 βάλετα νὰ μωσχεύσουν 2 ἡμέρας εἰς σκύφον μὲ νερὸν
 ἀπλῶν, ξύσετα ὡς εἶπαμεν, κόψε τὰ ὠτία, τὴν ρίνα,
 καὶ

(1) Τότε ἡ τομὴ τοῦ ξυστήρος πρέπει νὰ κλίνη πρὸς τὸ ἐ-
 γαντίον μέρος τοῦ Διφθερουροῦ.

καὶ τὰς σιαγόνας, καὶ ἀφ' ἧς ξεσθῶν δύο δέρματα, βά-
λετα εἰς ἄλλον σκύφον μὲ καθαρόν νερόν, καὶ ἀφες τα
μίαν ἕως 2. ὥρας, ἐκβαλέτα, καὶ βάλετα ἐπάνω εἰς
τὸν ξυστήρα διὰ νὰ στραγγίσῃ τὸ νερόν, καὶ νὰ ἐκβῆ
ἢ ἀκαθαρσία, καὶ μετὰ ταῦτα πλύνετα εἰς καθαρόν
νερόν, τρίψετα, γύρισέτα, στραγγισέτα, πλύνετα πάλ-
ιν, καὶ στίβασέτα, καὶ εἶναι ἕτοιμα διὰ τὸ ἔργασμα.

Διὰ 100 ἀρνιακὰ χρειάζεται ἔργασις ἀπὸ 1 κοιλὸν
πίτυρον βρύζας, καὶ 1 κοιλὸν κριθαρένιον, καὶ 5 ὀ-
κάδες ἄλας ἀναλυμένον εἰς νερόν, μὲ τὸ ὁποῖον βρέ-
χεις, καὶ ζυμώνεις τὰ πίτυρα, καὶ βυθίζεις τὰ ἀρ-
νιακὰ, καὶ τὰ βάλλεις εἰς καθαρόν σκύφον σωρευμένα,
καὶ χύνεις ἐπάνω τὸ ὑπόλοιπον ζυμάρι. Ἐπειτα πά-
τησε μὲ γυμνὰ ποδάρια τὰ δέρματα μὲ ὄλην σου τὴν
δύναμιν $\frac{1}{4}$ τῆς ὥρας· ἐκβαλέτα ἐπάνω εἰς σανίδα, καὶ
πάλιν βάλετα, καὶ πάτησέτα ἕως 15 ἡμέρας· κατὰ
τὸν αὐτὸν τρόπον ἀκολουθῶντας ἕως νὰ μαδίζηται τὸ
κοττὸν μαλλί, καὶ τότε εἶναι καλὰ ἔργασμένα.

Ἐπειτα ἀμέσως ἐκβαλε τὰ δέρματα ἀπὸ τὴν ἔργα-
σιν, καὶ σώρευσέτα ἐπάνω εἰς σανίδα, καὶ μετὰ 4
ὥρας ἀπλωσέτα εἰς τὸν ἥλιον (διὰ τοῦτο πρέπει νὰ
γένηται τὸ ἔργασμα τοῦτο τὸν Μαΐον, Ἰούνιον, καὶ Ἰού-
λιον) μὲ τὸ δέσμα ἐπάνω· γύρισέτα τὴν αὔριον ἀπὸ
τὸ μαλλί, καὶ ἐπιμελήσεται ἕως νὰ ξηρανθοῦν, προσέ-
χων νὰ μὴ βραχοῦν.

Βρέξε μετὰ ταῦτα τὰ ἀρνιακὰ ἀπὸ τὴν σάρκα μὲ
τὸ σπογγάρι, καὶ προσάρμοσέτα ἐν μὲ τὸ ἄλλο· τὴν ἐ-
πιῶσαν σώρευσέτα ἀνά 6 ἐπάνω εἰς ἐσχάραν, καὶ πά-
τησέτα μὲ τὸ ποδᾶρι ἀρκετά· ἔπειτα ζύσε τὰ δέρμα-
τα εἰς τὸν ξυστήρα, ἀλειψέτα μὲ πίτυρον, καὶ ἀπλω-
σέτα.

Βαφή, καὶ Στίλβωμα. Διὰ νὰ βάψῃ τινὰς καὶ
νὰ στιλβώσῃ κρύα τὰ διφθερικά δέρματα, ἀκολουθεῖ
οὕτω.

Χρειάζονται διὰ τῆτο βαφαὶ αὐταὶ· κηκίς, ἰὸς χαλ-
κῆ, στύψις Ἀγγλική, χάλκανθος, ἀρσενίκιον, ἀμμω-
νια-

νιακόν ἄλας, στίμι, καὶ Σόμμακον, ὅλα καλῆς ποιότητος, καὶ εἰς τὰ ἴδια ἐκάστα Ἄρθρα βλέπεις τὰ γυρίσματα τῶν.

Ἐχοντας χύτραν χαλκίην εἰς σχῆμα ἀπιδίου, μὲ ἐπίθεμα εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ λαιμοῦ, καὶ ἄλλο εἰς τὸ στόμιον, βάλετην ἐπάνω εἰς τὴν φωτίαν· ρίψε μέσα 2 ἔγκιας ἄλειμμα βοϊδινόν, καὶ ἀφ' ἑ λυθῆ, πρόσθε 8 λίτρας κηκίδα, σκέπασε τὴν χύτραν μὲ τὸ πρῶτον, ἔπειτα μὲ τὸ δεύτερον ἐπίθεμα, καὶ χρίσето μὲ πηλόν· ὅταν δὲ θερμανθῆ καλὰ αὐτὸ τὸ μίγμα, πιάσε τὴν χύτραν ἀπὸ τὰς λαβάς της, καὶ γυρίζωντάς την ἄνω καὶ κάτω, ἀνακάτωσέ την· ζέστανέ την πάλιν, καὶ ἀνακάτωσέ την εἰς τὸ διάστημα 3 λεπτῶν, καὶ πάλιν, ἕως νὰ γένη ὅλον τὸ ἔσω μία μάζα, καὶ νὰ μυρίζη ὡς καυμένον. Τότε γύρισε τὴν χύτραν μὲ τὴν κορυφὴν κάτω νὰ σταθῆ ἕως 8 ὥρας, καὶ ἐκβάλλωντας τὴν μάζαν, κοπάνισέ την διὰ νὰ γένη ψιλὴ κόνις, τὴν ὁποίαν φύλαξε εἰς πήλινον γανωμένον ἀγγεῖον καλὰ σκεπασμένην.

Ἐπαρε ἀσβέστην ἀρκετὴν, βάλετην εἰς καδίσκον μὲ τὸ νερόν, ἄφες την νὰ κατακαθίσῃ, καὶ νὰ μείνῃ καθαρὸν τὸ νερόν, καὶ μὲ αὐτὰ, ἴδὲ πῶς ἠμπορεῖς νὰ στιλβώσης Ἄλωπεκᾶς, Ἐνυδρίδας, καὶ Ἀγριογαλαῖς, καὶ τᾶλλα.

Ἐπαρε 1 λίτραν στύψιν, $\frac{1}{2}$ λίτραν ἀμμωνιακόν ἄλας, $1\frac{1}{2}$ λίτραν ἰόν χαλκοῦ, $1\frac{1}{2}$ λίτραν χάλκανθον πράσινον, ἔνωσε καὶ κοπάνισέ τα, καὶ βρέξετα κατ' ὀλίγον μὲ τὸ ἄνω ἀσβεττόνερον, καὶ ἄφες τα 2 ὥρας ῥευστά· τότε λάβε κηκίδας καυμένας, καὶ κοσκινισμένας 3 λίτρας, στίμι εἰς κόνιν $\frac{1}{2}$ λίτραν, λιθάργυρον 1 λίτραν, $\frac{1}{2}$ λίτραν μολίβι καυμένον, καὶ 2 λίτρας μολύβδαιναν, καὶ ὅλα αὐτὰ συνένωσέ τα, καὶ ἄφες τα νὰ κατακαθίσουν.

Τότε λάβε τὸ ἐργασμένον δέρμα, ἐξάπλωσέ το εἰς σάνίδα πλαγίως, καὶ μὲ σάρωθρον ἀπὸ χοιρότριχα μακρὰν, ἀλειψε τετράκις κατὰ σειρὰν τὸ δέρμα μὲ τὴν ἄνω ἐκτεθείσαν ἀλειψὴν ἀνακατώνωντάς την, καὶ ἔπει-

τα σήκωσε τὰ δέρματα, καὶ ζευγαρώνοντάς τα μαλλί με μαλλί, ἄφες τα εἰς τὸν ἥλιον νὰ ξηρανθῶν, καὶ γίνονται μαύρα τὰ στιλπνά.

Ἄλλη σύνθεσις. Λάβε 3 λίτρας κηκίδα, 3 οὐγκίας ἰὸν χαλκοῦ, 4 οὐγκίας ἀμμωνιακὸν ἄλας, 2 οὐγκίας στύψιν τῆς Ῥώμης, 2 οὐγκίας λιθάργυρον, 2 οὐγκίας στίμμι, 8 οὐγκίας χάλκανθον πρασίνην· κοπάνισέ τα ὅλα τὰ λοιπὰ ὁμοῦ, τὴν δὲ κηκίδα χωριστὰ, καὶ ὁμοίως βρέχωντας μετὰ τὸ ἀσβεστόνερον, στράγγισέ τα, καὶ ἀνακάτωσέ τα.

Ἄλλη σύνθεσις διὰ τὸ χρῶμα τῶν σαμυρίων νὰ βαφῆς τὸν ζαρδιαβᾶν. Ἐπαρε 2 λίτρας κηκίδα ἐψημένην, καὶ $\frac{1}{2}$ λίτραν ὠμὴν, ἀμφοτέρας εἰς κόνιν· 3 λίτρας μόλυβδαίνην κοκκίνην· 1 λίτραν Σόμμακον, στράγγισέ τα μετὰ νερὸν ποτάμιον, ἢ βρόχινον· πρόσθε 1 λίτραν λιθάργυρον· 1 λίτραν στύψιν, 1 λίτραν χάλκανθον, $\frac{1}{2}$ λίτραν ἀμμωνιακὸν ἄλας, 1 λίτραν ἰὸν χαλκοῦ. 2 λίτρας μόλυβδον ἐτοιμασμένον, καὶ $\frac{1}{4}$ στίμμι· κοπάνισε, καὶ ἀνακάτωσε ὅλα ταῦτα μετὰ τὴν κηκίδα. Ἐπειτα βάλε εἰς πηλίνην χύτραν γανωμένην ὀλίγον ἀπὸ αὐτὴν τὴν σύνθεσιν, καὶ ἄλειφε τὰ δέρματα ἅπαξ πλύνωντας, καὶ πολλάκις μετὰ τὸ στέγνωμα.

Εἶναι καὶ ἄλλοι τρόποι βαφῆς τῶν τριχῶν, καὶ ἡ τέχνη αὕτη ἢμπορεῖ νὰ λάβῃ τελειότητα, ἂν ἐπιμεληθῶν οἱ διφθερυργοὶ, καθὼς ἢμπορεῖ ὁ περίεργος νὰ μάθῃ ἀπὸ τὴν Ἐγκυκλοπαιδείαν, εἰς τὴν λέξιν Pellicerie· ἀλλ' ἐγὼ παραιτῶμαι ἀπὸ πλέον ἐκτεταμένην ἔκθεσιν.

Τὰ εἰς διφθέρας ἐργασμένα δέρματα κόπτονται ἀπὸ τοὺς διφθερυργεὺς εἰς διάφορα κομμάτια κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν ἐνδυομένων μετὰ αὐτὰς, καὶ τῶν διφθερυργῶν, οἱ ὅποιοι δὲν ρίπτουν οὔτε τὸ παραμικρὸν, καὶ ἰδὲ ἌΛΩΠΕΚΗ, διὰ νὰ καταλάβῃς πόσων εἰδῶν διφθέραι γίνονται ἀπὸ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ δέρμα.

Χρειαίεται πολλὴ ἐπιτηδειότης εἰς τὸ χάρισμα, καὶ ἄλλη τόση εἰς τὸ προσάρμοσμα τῆς ἐνὸς κομματίου μετὰ τὸ ἄλλο, ὅχι μόνον νὰ ἔχη τὴν τρίχα πρὸς τὸ ἴδιον

μέρος, ἀλλὰ καὶ τὸ χρῶμα, ἢ νὰ μὴ παραλλάσῃ, ἢ καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ κάμνῃ διαφορὰν, καθὼς καὶ τὸ μῆκος, καὶ ἡ δασύτης τῆς τριχός. Διὰ τῆτο ὁ ἐπιτηδειότερος τεχνίτης προσαρμόζει τὰ κομμάτια, καὶ ἔχωντας νέον μαθητὴν, τὰ ράπτει εἰς μίαν ἄκραν διὰ νὰ μὴ ἀνακατωθῆν, καὶ τὰ δίδει ὅλα ὁμῶς εἰς τὰς διαφορῶν ράπτας, καὶ τὰ ἀπορράπτουν.

Ἀφ' οὗ δὲ τελειώσῃ ἡ διαφορὰ συνισταμένη εἰς δύο τετράγωνα ἐπιμήκη, καὶ κατὰ τὸ ἄνω μέρος στενώτερα, ὡς τρίγωνον μέγα κομμένον εἰς τὸ μέσον· ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ ἐν λέγεται ἐμπρόσθιον (πέσσι) τὸ καλῆτερον· τὸ δὲ κατώτερον ὀπίσθιον (ἀρκᾶς) ἐκτείνονται εἰς σανίδα, βρεγμένα ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ἐπιδερμίδος· καὶ ἀφ' ἧς στεγνώσῃν εἰς τὸν ἥλιον, συνενῶνται εἰς τὰς γωνίας· καὶ αὐτὰ τὰ δύο συγενωμένα ὀνομάζονται διαφορὰ, καὶ πωλῶνται μὲ τὸ κομμάτι.

Χωριστὰ γίνονται εἰς μερικὰς διαφορὰς τὸ ἐπώμιον (γιακᾶς) καὶ ἡ ὤα (τὰ προφύλλια)· ὅλα δὲ ράπτονται μὲ νῆμα βαμβακερόν.

ΔΟΨΑ. Σανὶς διὰ βαρύλλια, καὶ κάδους, καὶ ἄλλα μικρὰ στρογγύλα ἀγγεῖα περισφιγγόμενα μὲ στεφάνια· εἶναι δὲ κυρίως ἀπὸ δένδρα, Δρυός, καὶ Πεύκης, καὶ Ἐλάτης, καὶ εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν μεταφερόμενα πολλὰ ἀπὸ τὰ Ἀσιατικὰ παράλια τῆς Εὐξείνης Πόντου, ἀναπληρῶν τὰς χρεῖας τῆς τόπου οἰκιακᾶς, καὶ ἐμπορικᾶς, καὶ περισσεύων στελλόμενα πολλὰ εἰς τὴν Μεσόγειον Θάλασσαν.

Αἱ Σανίδες αὐταὶ εἶναι σχισταὶ, στεναὶ, καὶ μακρὰ κατὰ διάφορα μεγέθη· αἱ πριονισταὶ δὲν εἶναι εὐχρηστοὶ· διότι δὲν λυγίζουσι εἰς τὸ ἀναγκαῖον διὰ τὰ βαρύλλια καμπύλωμα.

ΔΟΚΟΣ. Τὸ μακρὸν τετράγωνον ξύλον χρησιμεῖον εἰς τὴν Ἀρχιτεκτονικὴν διὰ σύνδεσμον τῆς κτιρίου μὲ τὴν στέγην, φερόμενον διὰ τῶν ὑδάτων εἰς σχεδίασιν, ὡς τὰ κατάρτια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν διαφέρει εἰμὴ μόνον, ὅτι ἡ δοκὸς εἶναι πελεκημένη τετραγωνικῶς, τὸ δὲ κατάρτιον

μέ-

μένει στρογγυλόν· ὅπου εἶναι παραθαλάσσιοι, ἢ παραποτάμιοι ὄρυμοι, γίνεται ἐμπόριον ἀπὸ τοιαύτην ξυλικήν. Ὁ Δάβαβις, καὶ ὁ Εὐξείνος Πόντος φέρει τὰ διὰ τὴν Κωνσταντινέπολιν· ἢ διὰ ξηρᾶς μετακόμισις εἶναι ἐργώδης, καὶ πολυέξοδος, ἀλλὰ γίνεται ὅπου λείπουν τὰ νερά.

ΔΡΕΨΑΝΟΝ. Ἐργαλεῖον χαλυβένιον γεωργικὸν κατασκευαζόμενον εἰς δύο τρόπους· τὸ μὲν μικρὸν, καὶ εἰς σχῆμα ἡμισελανίου, κοπτερόν, καὶ μὲ ὀδόντας λεπτοὺς πρὸς τὸ ἔσω μέρος, μὲ λαβὴν ξυλικήν, καὶ χρησιμὸν εἰς τὸ θέρισμα τῶν σιταρίων, καὶ ἀπλῶς τῶν γεννημάτων.

Τὸ δὲ μέγα ἦτοι μακρὸν χωρὶς ὀδόντας μὲ καμπύλωμα σχεδὸν ὀρθογώνιον, κοπτερόν μόνον εἰς τὸ ἀντεστραμμένον πρὸς τὸν θεριστὴν μέρος, καὶ χρησιμεύει εἰς τὸ θέρισμα τῶν χόρτων. Τὰ πρῶτα κατασκευάζονται εἰς τὴν Τουρκίαν, τὰ δεύτερα φέρονται ἀπὸ τῆς Γερμανίας, ἀναγόμενα εἰς τὰς βαναυσουργίας, καὶ ὀνομάζονται Κόσαι, καθὼς τὸ θέρισμα τῶν λιβαδίων, Κόσιμα.

ΔΡΑΚΟΝΤΙΟΝ, Σερπετίνη, ἢ Σερπενταρία, τὸ ὀφειδοβότανον χόρτον γνωριζόμενον παρὰ τῶν ἀρχαίων Βοτανικῶν εἰς δύο εἴδη, ἦτοι Μικρὸν, καὶ Μέγα. Τοῦτο ἔχει εὐθύν τὸν καυλόν, γυμνόν, ὀμαλόν, καὶ μὲ κηλίδας, ὡς τῆ ὄφρα, ἐξ ἧς καὶ ἐπωνομάσθη. Ἰψώνεται ἕως 2 πόδας, καὶ τὰ φύλλα του συμπεριτιλύσσονται πρὸς ἀλλήλα· εἰς τὴν κορυφὴν γίνεται ὁ καρπός τε σταφυλοειδής, στακτόχρους κατ' ἀρχάς, καὶ κιτρινοκόκκινος, ἀφ' ἧς ὀρίμασι· ἢ δὲ ρίζα τε εἶναι χονδρὴ, στογγύλη, καὶ σκεπασμένη μὲ χροῦδι λεπτόν, καὶ ἀπαλόν.

Τὸ δὲ μικρὸν ἔχει τὸν ὅμοιον καυλόν, ἀλλὰ τὰ φύλλα ὡς τῆ Κισσῆ, καὶ μὲ κηλίδας λευκάς· τὸν καρπὸν του κίτρινον μετὰ τὸ ὀρίμασμα, καὶ τὴν ρίζαν στρογγύλην, καὶ βολβώδη.

Οἱ Νεώτεροι ἐγνώρισαν καὶ τὰ ἀκόλυθα Δρακόντια. Τῆς Βιργινίας, τὸ ὁποῖον καὶ Δίκταμον λέγουσι,

φύλλα εἰς σχῆμα καρυδίας, καὶ καρπὸν στρογγύλον, γεμάτον ἀπὸ κόκκους φιλοῦς· ἡ ρίζα μυρίζει σχεδὸν, ὡς ἡ αἰγρίς, ἔχει φιλας τρίχας ὡς γένεια· τοῦτο ὄχι μόνον ἰατρῆει ἀφεύκτως τὰ δῆγματα, ἀλλὰ καὶ βλέπόμενον εἶναι ἀποδιωκτικὸν τῶν ἐκεῖ εὕρισκομένων Κροτάλλων ὄφρων. Φέρεται πολὺ εἰς τὴν Εὐρώπην· δίδεται παρὰ τῶν Ἱατρῶν ὡς τονικόν, καὶ εὕρισκεται εἰς τὰ Φαρμακοποιεῖα.

Τὸ Καναδά τὸ Δρακόντιον ἔχει τρία μόνα φύλλα, καὶ τῆς Βρασιλλίας ἐγνωρίσθη ἀπὸ τῆς 1640, ἀλλ' ἀμφοτέρω εἶναι ἀχρηστα.

Τὸ Δρακόντιον χρησιμεύει εἰς τὴν Ἱατρικὴν, ὄχι μόνον ἀντιφάρμακον εἰς τὰ δῆγματα τῶν Δρακόντων, ἀλλὰ καὶ ὡς στομαχικόν, καὶ δυναμωτικόν, καὶ ἀντιπυρετικόν.

ΔΡΥΣ (ἡ) μέγα καὶ χονδρὸν δένδρον καρποφοροῦν τὴν βάλανον, τὸ ὁποῖον κατὰ τὰς Φυσικὰς ὑφέται 100 ἔτη, χονδρύνει ἄλλα τόσα, καὶ ξηραίνεται, ἥτοι θνήσκει εἰς τὰ 300. Εἶναι διαφόρων εἰδῶν, καὶ ἡ βαλανοφόρος εἶναι χρησιμωτέρα. Ἰδὲ ΒΑΛΑΝΟΣ.

Οἱ ἐπιτήδειοι ξυλοκόπτει γνωρίζουν τὴν ἡλικίαν τῆς Δρυὸς ἀπὸ τοὺς ὁμοκέντρους κύκλους μετὰ τὴν ἐντεριώνην τῆς δένδρου, καὶ λέγουσιν ὅτι ὅταν κοπῆ εἰς ἀρμόδιον καιρὸν ἑκατοντῆτης ἕως τῆς διακοσιετοῦς, βαστᾷ 500 ἔτη, ἀνδρὸν τὴν κτυπᾷ πολὺ ὁ ἀέρας, καὶ 1500 εἰς τοὺς Πάλους. Εἶναι λοιπὸν τὸ πολυχρονιώτερον, καὶ διαρκέστερον ξύλον, καὶ χρησιμεύει εἰς τὴν μεγάλην ξυλουργίαν Τεκτονικὴν, καὶ Ναυπηγίαν. Ὁλόκαιρος ὁ κορμὸς ἀποτελεῖ δοκὸς, καὶ ἄλλα μεγάλα ξύλα· πριονισμένος, σανίδας, καὶ σχισμένος, Δόγας. Ἰδὲ ταῦτα.

Οἱ κλόνοι χρησιμεύουν εἰς μικρότερα ἔργα, καὶ τὴν φωτίαν, διότι ἀποτελεῖν τὰς καλοὺς ἀνθρακας· ὁ καρπὸς τὸ βαλανίδι, καὶ τὴν Βάλανον, περὶ τῆς ὁποίας ἰδὲ τὸ ἴδιον Ἄρθρον, καὶ ἡ φλοιὰ τὴν κόνιν, μετὰ τὴν ὁποίαν γίνονται αἱ σκυτοδεψίαι τῶν χονδρῶν δερμάτων.

Γίνεται καὶ Μεσαία Δρυς, τὴν ὁποίαν Πρασίνην οἱ

Γάλλοι λέγουσιν ὁμοίως καὶ Πυγμαία, καὶ σχεδὸν χαμόδενδρον, καὶ χόρτον Χαμαίδρυς, τὸ Γαλλιστὶ Geimandree.

Ε

ΕΒΕΝΟΣ, εἶδος ξύλου μαύρου, σκληροτάτου, καὶ στιλπνοῦ μετὰ τὸ δούλευμα, εὐχρήστου εἰς τὴν ψιλὴν ξυλουργίαν, γινόμενον εἰς τὴν Νῆσον Μαδαγάσκαρον· τὸ δένδρον τῆτο, κατὰ τὸν Ἱστορικὸν τῆς Νήσου Φλανουῦρτον, γίνεται ὑψηλότατον, καὶ χορδρότατον μὲ φλοιὰν μαύρην, καὶ μακρὰ φύλλα ὅμοια μὲ τοῦ ἀρσενικοῦ μύρτε βαθυπράσινα. Ἀπὸ τὸ ξύλον τῆτο ἐφέρετο πολὺ εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ ἔδαπανᾶτο εἰς πολλὰ σκεύη οἰκιακά. Τουρκιστὶ λέγεται Ἀβανός, καὶ κοινῶς Ἀβανόζι· τὸ ὁποῖον παρομοιαστικῶς σημαίνει ξύλον, ἢ σῶμα στερεὸν, ξηρότατον, καὶ ἄσηπτον.

Εἰς τὴν Ἰνδίαν, Μαδαγάσκαρον, καὶ Ἁγίον Μαυρίκιον, καθὼς καὶ εἰς πολλὰς Νήσους ἀπὸ τὰς Ἀντίλλας, εὐρίσκεται Ἐβενοσ πράσινος, δένδρον βαθύσκιον, μὲ φύλλα ὀμαλὰ, καὶ πράσινα· ὁ στέλεχός του ἔχει μετὰ τὴν φλοιὰν περὶ τοὺς δύο δακτύλους λευκὸν τὸ ξύλον· ἀλλὰ τὸ ἐσώτερον ἕως τῆς ἐντεριώνης εἶναι βαθύτατον, πράσινον, καὶ ἐνίοτε μὲ ἴνας κιτρίνας, χρησιμέυει εἰς τοὺς λεπτουργοὺς, καὶ εἰς τοὺς βαφεῖς διὰ τὸ καλὸν τοιοῦτο χρῶμά του.

Εὐρίσκεται καὶ κόκκινος Ἐβενοσ, περὶ τοῦ ὁποῖου οἱ Περιηγηταὶ δὲν μᾶς ἔδωκαν τελείαν καταγραφὴν.

ΕΓΚΑΤΣΤΟΝ. Ἀπὸ τὴν λέξιν ταύτην παράγεται τὸ Ἰταλικὸν Inchiostro, καὶ τὸ Γαλλικὸν Encete, σημαίνοντα τὴν ἀπλῶς μελάνην, ἀλλ' οὐσιωδῶς εἰς ἡμᾶς τὴν Μάλθην, ἢτοι Σμάλτον, ὡς ἀληθῶς ἐγκεκαυμένην, ἢ ὁποῖα συνίσταται εἰς ὕελον χρωματισμένην.

Τὸ λεγόμενον Κρυστάλλινον μὲ τὴν καλιτέραν χορτοστά-

στάκτην τῆς Ἀλικάντης, καὶ ἄμμον ὑελοποιούμενα μαζῇ συνιστῶσιν Ἐγκαυστον. Κασσίτερος, μόλυβδος εἰς ἴσας ποσότητας, καὶ τὸ ῥηθὲν Κρυστάλλινον συνεψημένον, καὶ τιτανωμένον εἰς ἀντανεκλώμενον πῦρ τὸ ἀπετελοῦσι· τὰ λοιπὰ μίγματα χρησιμεύουν μόνον διὰ τὰ χρώματα.

Εἰς τρία εἶδη διαιρεῖται γενικῶς τὸ Ἐγκαυστον. α. τὸ κατασκευαζόμενον εἰς μίμησιν τῶν πετραδίων. β. τὸ μεταχειριζόμενον εἰς τὰς ἐγκαυστικὰς ζωγραφίας· καὶ γ. τὸ ἐπιχριζόμενον εἰς διάφορα χρυσᾶ, καὶ ἀργυρᾶ, καὶ χαλκᾶ στολίδια, καὶ σκεύη, εἰς τὰ ἀργιλλόπλαστα τῆς Φανένσας, καὶ ἄλλων μερῶν.

Οἱ μιμηταὶ τῶν πετραδίων, καὶ οἱ ζωγράφοι κατασκευάζουσιν μόνοι τῶν Ἐγκαυστων· οἱ δὲ λοιποὶ τὸ λαμβάνουν ἕτοιμον ἀπὸ τὴν Βενετίαν, καὶ Ὀλλάνδαν.

Ἐγκαυστα πρὸς μίμησιν τῶν Πετραδίων.

Η· Θαλασσία Ἀμέθυστος χρωματίζεται μὲ τὴν Χάλκανθον τῆς Κύπρου, καὶ κόκκινον χαλκόν· ἢ πορφυρᾶ μὲ τὴν Μαγνησίαν, καὶ Περιγορδίαν· τὸ μελανοκόκκινον μὲ τὸν χαλκόν, ἢ τὸν ἰόν τοῦ σιδήρου· τὸ ἀνοικτοκόκκινον, μὲ τὸν καθαρώτερον χαλκόν· τὸ ἀνθρακοκόκκινον μὲ τὸν αὐτὸν χαλκόν, καὶ χρυσόν· τὸ κίτρινον μὲ τὸν ἰόν τοῦ σιδήρου, καὶ γερὸν τῆς θαλάσσης, καὶ ἐνίοτε μὲ ὑδράργυρον καὶ μόλυβδον· ὁ Ἀχάτης μὲ ἀργυρον, καὶ θειάφι· τὸ Ἠλεκτρον μὲ τὴν μίλτον· τὸ σμαραγδόχροον μὲ τὸν κίτρινον χαλκόν, καὶ ἢ κυρίως Ἀμέθυστος μὲ τὴν Περιγορδιακὴν. Ἰδὲ τὰ χρώματα ταῦτα εἰς τὰ ἴδια Ἄρθρα.

Ἐγκαυστον διὰ Ζωγραφίαν.

Τὸ λευκὸν Ἐγκαυστον ὄντας τὸ ἴδιον μὲ τὸ χρυσοχοϊκόν, τριβόμενον λεπτότατον, καὶ καθαριζόμενον μὲ τὸ βασιλικὸν ὕδωρ, ἔπειτα πλυτόμενον μὲ γλυκὺ γερὸν, καὶ

καὶ κοπανιζόμενον εἰς ὄλμον ἀπὸ Χαλκηδονικὴν Πέτραν, ἢ Ἀγάθην, λαμβάνει τὰ χρώματα.

Τὸ κοκκινομέλανον γίνεται μὲ τὴν ὑπόστασιν τοῦ χαλκάνθου, καὶ νίτρου, ἢ τὸν ἰὸν τοῦ σιδήρου· τριβόμενον εἰς Ἀγάθην, καὶ μὲ τὸ ἔλαιον τῆς Ψευδονάργου.

Τὸ μαῦρον μὲ τὴν Περιγορδίαν Πέτραν τιτανωμένην, καὶ τριμμένην μὲ τὸ ἴδιον ἔλαιον, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει εἰς ὅλα τὰ ἀκόλουθα χρώματα· ἐδῶ προστίθεται καὶ ἴση ποσότης μὲ τὴν Περιγορδίαν λίθον, ἀπὸ τὸ Χρυσοχοϊκόν. Ἰδὲ κατωτέρω.

Τὸ κυανθὸν μὲ τὸ Ἀζούρον καθαρισμένον μὲ οἰνόπνευμα, καὶ ἐκτεθειμένον εἰς φιάλας 5 ἢ 6 ἡμέρας εἰς τὸν ἥλιον. Τὸ κόκκινον τῆς μίλτου μὲ τιτανωμένην χάλκανθον, καὶ καθαρισμένην μὲ τὸ βασιλικὸν ὕδωρ.

Τὸ κόκκινον τῆς Βερονίκης συντίθεται ἀπὸ χρυσὸν λυμένον εἰς δεῦτερον βασιλικὸν ὕδωρ, ἄλας κοινὸν, ἢ ἀμμωνιακόν, τὰ ὁποῖα μετὰ τὴν διάλυσιν βάλλονται εἰς ἀγγεῖον μὲ νερὸν γλυκὺ, καὶ ὑδράργυρον ἐπὶ ἀμμοθερμῆς διὰ 24 ὥρας, καὶ τὸ ὑποστάζον μετὰ τὸ κένωμα τοῦ νεροῦ τρίβεται μὲ διπλοῦν τοῦ βάρους τοῦ ἄνθος θείου, καὶ χωνευμένα εἰς τὴν κάμινον εἰς χωνεῖον, καὶ ἔλαφρον πῦρ· ἢ μένουσα κόνις εἶναι τὸ χρῶμα, τὸ ὁποῖον τριβόμενον τὸ μεταχειρίζονται.

Τέλος πάντων ἡ χάλκανθος τιτανωμένη ἀποτελεῖ τὸ χρῶμα τῆς λεγομένης παρὰ τῶν Ζωγράφων Γῆς Σκιώδους.

Ἡ ζωγραφία αὕτη ὑπερτερεῖ τὰς λοιπὰς, διότι διαρκεῖ αἰωνίως, καὶ φυλάττει τὴν λαμπρότητα τῶν χρωμάτων τῆς ἀνεξάλειπτον· ἀλλὰ καὶ γίνεται μόνον εἰς μικρὰς πλάκας μετάλλων διὰ τὸ δύσκολον εἰς μεγαλύτερα ἐπίπεδα· τὰ ὠρολόγια, καὶ αἱ πυξίδες στολίζονται μὲ τὰ τοιαῦτα εἰκονογραφήματα.

Τὰ ρηθέντα χρώματα πρέπει νὰ ἦναι ἀκριβῶς τριμμένα εἰς ὄλμον Ἀγάθης, καὶ εἰς τὴν μεταχείρισιν βάλλεται ἔλαιον Ψευδονάργου.

Σχεδιάζεται ἡ εἰκὼν μὲ τὸ χαλκάνθινον κόκκινον ἔ-
λαι-

λαιωμένον, καὶ ἐπομένως βάλλονται τὰ χρώματα, καὶ ἐφ' ἧ ἔξατμισθῆ τὸ ἔλαιον εἰς ἑλαφρὸν πῦρ, κοκκινίζεται ἐγκαυστικῶς ἢ μεταλλικὴ πλάξ εἰς πῦρ ἐπὶ τούτου· καὶ πάλιν ζωγραφιζόμενα τὰ διαλυθέντα χρώματα ἀπὸ τὸ πῦρ καίεται, καὶ τελειοῦται.

Ἐγκαυστον Χρυσοχοϊκόν.

Τὰ χρώματα διὰ αὐτὰ τὰ σκεύη κατασκευάζονται, ὡς εἶπον, εἰς τὴν Ὀλλάνδαν, καὶ Βενετίαν, καὶ πωλοῦνται εἰς μικρὰς πλάκας, καὶ εἶναι σχεδὸν ἑπτὰ· λευκὸν, στακτερόν, οὐρανόχρουν, σαρκόχρουν, κίτρινον, πράσινον, καὶ κυανοῦν βαθύ, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται ψευδοκυανοῦν· αὐτὰ συνερούμενα ἀναλογικῶς συνδέτουν τὰ λοιπὰ χρώματα. Τὸ λευκὸν γίνεται, καθὼς εἶπαμεν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ Ἄρθρου τούτου, μὲ κρύσταλλον, κασσίτερον, καὶ μόλυβδον τιτανωμένα, καὶ χρησιμεύει ἐκτὸς τῶν ρηθέντων, καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα βερονικίσματα· τὰ λοιπὰ χρώματα ἐπειδὴ λαμβάνονται κατασκευασμένα δὲν τὰ ἐκδέτω· ὅλα ὅμως ἔχουσι τὰς συμμιγὰς κατὰ τὰ προρρηθέντα εἰς τὰ δύο Ἐγκαυστα.

Τὸ πῦρ διὰ τὸ Ἐγκαυσμα εἶναι φλόγα λύχνου καίοντος μὲ ἔλαιον ἵππου, καὶ φυσούμενον μὲ σύριγκα ὑαλίνην μίαν, ἢ δύο κατὰ τὴν χρείαν· χρειάζονται ὅμως πολλὴν τέχνην, καὶ προσοχήν.

Τὰ Ἐγκαυστα, ἢ μάλθινα ταῦτα, κατασκευάζονται εἰς τὴν Ἑλουηττίαν, Ἀγγλίαν, καὶ τὰ Παρίσια καλλήτερα ἀπὸ τὰ λοιπὰ μέρη τῆς Εὐρώπης. Πολλοὶ ἀλλογενεῖς ἐλθόντες εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν εὐδοκίμησαν, καὶ τῶρα κατασκευάζονται διάφορα πράγματα παρὰ τῶν μαθητευθέντων εἰς τὴν Εὐρώπην· ἀλλὰ δὲν ἀναπληρῶν τὰς χρείας τοῦ τόπου· μάλιστα ἐπειδὴ ἐκεῖθεν φέρονται ἔγχιιστα τὰ ὀρολόγια, αἱ πυξίδες, καὶ ἄλλαι θῆκαι, καὶ στολίδια μὲ ὄφελος τῶν τεχνιτῶν, καὶ τῶν ἐμπόρων ἐκείνων. Ὅλα πωλοῦνται μὲ τὸ κομμάτι κατὰ τὴν τέχνην. Εἰς τὴν Ῥωσσίαν ζωγραφίζουσιν